

29. syyskuuta Zuren talo on iso. Ainakin, jos muistaa, että siellä asuu kaksi henkilöä. Illalla olin kiireinen, joten kirjoitan nyt lyhyesti talosta. Yläkerrassa on neljä huonetta. Ne ovat kaikki suunniteltu makuuhuoneiksi, mutta kahta käytettiin varastoina, minun tultuani enää yhtä. Alakerrassa on olohuone ja keittiö yhtenäisenä tilana. Jos tulee ulkoa ovesta sisään, näkee heti vasemmalla olohuoneen päädyn. Oikealla on vessa ja kylpy, jota lämmitetään ulkoa. Siinä on tietenkin ovi välissä, toisin kuin olohuoneeseen. Etuovelta suoraan eteen ovat portaat yläkertaan. Heti portaiden yläpäässä on ovet molemmilla puolilla, oikea Zuren huoneeseen ja vasen Maryn. Minun huoneeni on perällä vasemmalla. Huone on neliskanttisen mallinen ja arvelen muidenkin huoneiden olevan, vaikka olen nähnyt vain omani. Huoneessa on ikkuna takapihalle. Minulla ei ole vielä huonekaluja ollenkaan, sillä eivät Mary ja Zure mitenkään voineet aavistaa viikkoakaan aiemmin, että heille muuttaisi, vaikkakin väliaikaisesti, Zuren ikäinen tyttö (niin he ainakin arvelivat ikäni). Lattialla on patja lakanoineen ja peittoineen, jolla minun oli tarkoitus nukkua... Nukuin tosin siinä vieressä, kun en illalla aluksi huomannut koko patjaa. Vielä en ole muistanut mitään uutta, mutta keskustelujen kautta olen saanut puheen tulemaan kunnolla. Zuren mukaan tänään on lauantai, vaikken tiedäkään, mitä se tarkoittaa. Ilmeisesti vapaapäivää, sillä Zure ja Mary molemmat puhuvat välillä töistä ja koulusta, ja kuinka tänään ei tarvitse mennä. Zurea on kiinnostanut kovin paljon, mitä oikein kirjoitan. Hän on siitä hyvästä saanut paljon lyijyä naamaansa. Kynä on yllättävän tehokas ase, kun haluaa jonkun pysymään kauempana. Tosin kirjoittaminen on kamalan hankalaa. Ilmeisimmin en paljoa kirjoitellut ennen. Lounaalla tänään Zure ehdotti: "Eikös sekin voisi auttaa Israa, jos hän menisi kouluun?" Mary pysähtyi hetkeksi miettimään. "Tosiaan, jos hän on aiemmin käynyt koulua, siitä voisi saada muistoja takaisin", hän sanoi. "Eikä siten ainakaan ole tylsää, kun me emme ole kotona", Zure jatkoi ja katsoi minua päin. Olin jatkanut vain syömistä ja arvasin, että nyt minulta haluttiin vastausta. "En tietenkään muista koulusta mitään, mutta aina kannattaa kokeilla", meinasin lisätä perään 'ja tylsistyminen on kamalinta ikinä'. En kyllä tiedä miksi. Sen jälkeen kun sairaalassa heräsin, ei minulla ole ehtinyt olla tylsää. Vanhat tavat ja aatteet kai ovat jääneet vahvasti vaikuttamaan. Ruuan jälkeen Zure selitti kunnolla, millaista koulua hän käy. Maa, jossa olemme, on nimeltään Enthrodia. Rsinna on sen toiseksi suurin kaupunki ja vain muutamien kilometrien päässä pääkaupungista. Rsinnassa sijaitsee maan suurin koulu. Tarkoitettu 15–18 vuotiaille, koulussa koulutetaan mageja ja martial artisteja. Koulussa on oppilaita noin 200 per vuosi, vuosia on kolme. Oppilaista suurin osa on mageja. Tämän taustalla on, että perustaitavaksi mageksi pääsee paljon helpommalla, kuin edes perustasosta hieman alas tasoiseksi martial artistiksi. Syy on yksinkertainen. Magen voima suuresti määräytyy manan määrällä, ja manaa kehitetään meditoimalla tai opiskelemalla erilaisia tekniikoita kirjoista. Minulta meni kaikki monta kertaa kaukaa ohi, ja sainkin Zuren helpolla kutsumaan minua tyhmäksi. Martial artistien osan ymmärsin kyllä. 'Kehityt kokemuksella ja käytännön harjoittelulla.' Eli oppiakseen lyömään, pitää vain lyödä. Mutta koska liikkuminen on raskasta ja martial artistit voivat loukkaantua tunneilla, se ei ole suosittua. Heille myös tulee helpommin raja vastaan. Rsinnan koulu on maan suurin, sillä sinne tulevat myös kaikki pääkaupungin nuoret, jotka haluavat vahvoiksi. Normaalit ammatit välittyvät yleensä vanhemmalta lapselle. Ollessaan suurin, Rsinnan kouluun tietenkin haluavat monet, myös pienemmistä kaupungeista. Siksi sinne on myös tiukat pääsykriteerit. Jokainen oppilas testataan kirjallisesti ja sen lisäksi käytännössä. Käytännön taidot ovat tärkeämmät, ja niissä testataankin useita alueita. Mageille testataan manan määrää, elementtejä ja kuinka hyvin osaa käyttää elementtejään ennalta taisteluissa, eli lyhyessä ottelussa opettajaa vastaan. Martial artisteilla testataan erityisesti taistelutaitoja kahdessa ottelussa opettajaa vastaan, toisessa opettaja käyttää taikuutta, toisessa vain aseita.

Martial artisteille tehdään myös mana ja elementtitestit mahdollisia valinnaisaineita varten, mutta ne eivät vaikuta kouluun pääsemiseen. Olin aivan varma etten pärjäisi ainakaan kirjallisessa testissä. En tiedä maailmasta paljoa mitään, enkä tiedä manastakaan, joten mageksi on aika mahdoton tulla. En tietenkään muista mitään mistään muustakaan, mutta keho voi muistaa liikkeet, joten martial artistin linja saattaa onnistua. Zure ei ollut paras selittämään, varsinkaan, kun en ymmärtänyt, ja häntä alkoi naurattaa. Zure ilmeisesti on loistava oppilas mage-linjalla. Hän käy myös valinnaisena martial artistien tunneilla oppiakseen lähitaistelua. Zuren mukaan jokaisen vuoden 200 oppilaasta yleensä kymmenestä kahteenkymmeneen on hänenlaisiaan, jotka tavoittelevat monipuolisempia taistelutaitoja. Magen taikuus on usein pitkän välimatkan hyökkäyksiä, kun taas martial artistit jousiampujatkin mukaan lukien ovat enemmän lähellä taistelevia. Vaikka harvat lopulta taistelevatkaan yksin, on martial artisteja niin vähän, että mageillakin on hyvä olla lähihyökkäyksiä. Perus hyökkäysasetelmassa on martial artisti lähitaistelussa pitämässä vihollista kaukana, jotta maget voivat hyökätä rauhassa. Valitettavasti minun piti antaa Zuren katsoa kirjoittamistani, sillä en muista tuosta enää paljoa mitään. Paitsi elementit. Tuli, vesi, maa, ilma ja sähkö, joista ilma ja sähkö ovat harvinaisimmat. Ilmaa ei ole oikeastaan kellään pääelementtinä, mitä se sitten tarkoittaaakin, Zure ei ehtinyt selittää. — — — — — Meidän oli tarkoitus testata taitojani vasta huomenna, mutta päätin kokeilla asioita jo illalla. Lähdin vaivihkaa ulos ja juoksin ulkona pois kaupungista päin. Painoin reitin tietenkin tarkkaan mieleeni, kun harhailin läheiseen metsään. Metsässä oli tilaa pomppia ympäriinsä häiritsemättä ketään. Kiipeilin puissa ja juoksin pitkin polkuja ja ilman. Vähän väliä minun piti pitää taukoja miettiäkseni, mitä kaikkea olisi kätevää kokeilla. Tuolloin usein jäin puihin istumaan tai roikkumaan, sillä korkealta näkee maastot paremmin. Yksi ainoa asia, mitä minun ei olisi kannattanut tehdä, oli kokeilla, kuinka korkealta voin hypätä alas loukkaamatta. Etsin kallioita tai puiden oksia sopivilla korkeuksilla ja hyppäsin alas. Tajusin vähän liian myöhään, että kun lähtökohta olisi liian korkealla, se sattuisi. Vahinkoa ei tullut kuin muutama mustelma ja kävellessäni takaisin tulini siihen tulikseen, että liikkuvuuteni oli melko hyvä. En voinut verrata mihinkään, mutta se olikin vain karkea arvio.